

ĐÔI CHẬU HOA LẤY SỰ VUI-MỪNG

(Truyện ngày lễ Phục-sanh)

NĂM giờ chiều, buổi học đã tan. Ái và Thảo, là hai chị em bạn cùng lớp, dắt tay nhau ra về. Hai cô đang ở lớp nhì, học-hành chăm-chỉ, tành-nết dễ thương, và lại thật lòng tin theo

giờng mà bảo rằng: «Con ơi, gần đến lễ Phục-sanh rồi. Dẫu ba nghèo-túng, nhưng năm nào đến ngày lễ ấy ba cũng mua cho má một chậu hoa huệ để nhớ lại ngày mà tin theo Đức Chúa Jêsus.

Ái cầu-xin Chúa giúp mình

Ái đem chậu hoa biếu bà Từ

Đức Chúa Jêsus Christ, nên yêu nhau lắm, và cũng được mọi người thương-mến. Ái là con nhà giàu, còn Thảo thì cha mẹ nghèo lắm. Tuy vậy, sự giàu nghèo khác nhau chẳng làm cho hai cô đối với nhau lại-lẽo chút nào.

Phá sự yên-lặng, Ái âu-yếm hỏi Thảo:

—Này chị, sao hôm nay chị có vẻ buồn-rầu quá vậy? Buồn đến nỗi cô giáo bảo nhắc lại lời cô giảng nghĩa mà cũng không nhắc được, là tại làm sao?

Thảo thở dài mà đáp rằng:

—Chắc chị cũng biết má tôi đang đau. Trưa nay má tôi kêu tôi tới bên

Nhờ có chậu hoa huệ ấy mà năm nào lễ Phục-sanh trong nhà ta cũng được thêm phần vui-vẻ. Năm nay má đau mãi, thuốc-thang tốn-kém nhiều, chắc ba không thể nào mua chậu hoa huệ như mọi khi. Vậy, nhà ta đã buồn lại buồn thêm.» Đấy, chị xem...

—Tuồng là gì chứ cái đó thì chị lo ngại làm chi cho mệt. Chúng ta nên cầu-xin Đức Chúa Jêsus-Christ ban cho. Bà giáo-sự trường Chúa-nhật mới cho chúng ta học thuộc lòng sách Tin-Lành Giảng, đoạn 15, câu 16, chị còn nhớ không?

—Ừ nhỉ! (đọc) «Mọi đều các người sẽ như danh Ta cầu-xin Cha, thì Ngài ban cho các người.» Tôi buồn quá, nên quên cả lời hứa quý-báu của Chúa. Chị cầu-nguyện giúp tôi với nhé!

—Kìa Ái, sao còn về trễ thế?

—Thưa má, con đến thăm bà Từ, mẹ chị Thảo. Bà ấy đau nặng lắm.

—Tội-nghiệp! Con có làm gì giúp đỡ bà không?

—Thưa má, con đọc Kinh-Thánh cho bà nghe, rồi cầu-nguyện cho bà.

Bà Thiện cười, vuốt-ve con mà rằng:

—Tốt lắm, con lo yên-ủi người yếu-dau như vậy, thì đẹp lòng Chúa lắm. À, chú Hạnh ở Nam-dịnh mới gửi thơ lên nói rằng trong dịp lễ Phục-sanh, chú sẽ cho con một món quà.

—Quà gì, thưa má?

—Tùy ý con lựa-chọn, nhưng chú buộc một điều, là tuần-lễ sắp tới đây con phải đứng trong số mười người đầu lớp, thì chú mới cho.

—Thưa má, con sẽ gắng sức để được chú cho một chậu hoa huệ.

Ái nói xong, thì trong lòng thầm tạ ơn Chúa vì Ngài đã bắt đầu đáp lại lời mình cầu-nguyện. Cô nhứt-định nếu được chậu hoa huệ đẹp-đẽ kia, thì sẽ đem biếu bà thân cô Thảo. Suốt tuần-lễ ấy, Ái thức dậy sớm hơn, chơi-đùa ít hơn, để có thêm thi-giờ mà học-hành. Trong lớp, Ái cũng chăm-chỉ nghe cô giáo giảng-dạy. Ái cũng không quên sáng tối cầu-xin Đức Chúa Jê-sus giúp cho mình được thỏa lòng mong-ước.

Chúa giúp-đỡ Ái nhiều lắm, nên tuần-lễ sau cô được đứng thứ ba. Cô vui-mừng báo tin cho chú Hạnh mới từ Nam-dịnh về thăm. Cô hôn-hở chẳng những vì học-hành tấn-tối và được thưởng rất xứng-dáng, nhưng nhứt là vì sẽ yên-ủi được tấm lòng buồn-thảm của bà Từ. Giữ lời hứa, chú Hạnh lập-tức đi mua cho Ái một chậu hoa huệ thật đẹp-đẽ, thơm-tho.

—Chào bà ạ! Nhờ ơn Chúa bà đã

bớt chưa? Tôi vẫn cầu thay cho bà.

—Không dám, chào em, tôi đã bớt. Kìa, em không đi nhà giảng sao?

—Thưa bà, tôi đến thăm bà trước rồi đi nhà giảng cũng chưa muộn.

Đoạn, Ái cất giọng rất cảm-động mà rằng:

—Thưa bà, hôm nay là lễ Phục-sanh, tôi có chậu hoa huệ đem biếu bà...

Ái vừa nói đến đây, thì Thảo ở nhà dưới đi lên, hai người chào-hỏi nhau rất ân-cần. Bà Từ vui-mừng hiện trên nét mặt, cảm ơn Ái, rồi hỏi:

—Em đã làm thế nào mà có chậu hoa huệ này đem cho tôi?

Ái bèn thuật hết đầu-đuôi: nào Thảo than-thở, nào chú Hạnh hứa cho quà, nào mình cầu-nguyện và chăm học để được chậu hoa huệ của bà Từ. Hai mẹ con cô Thảo nghe vậy, thì lấy làm cảm-động lắm và hết lời cảm ơn Ái. Bà Từ nói với Ái rằng:

—Chậu hoa huệ này nhắc cho tôi nhớ biết bao ơn-phước quý-báu mà Chúa đã ban cho tôi từ khi tôi tin theo Ngài. Nó cũng sẽ giục lòng tôi tin-cậy Chúa càng hơn. Chúng ta phải có tánh-nết trắng-trong như hoa huệ, và phải rải hương thơm của đạo Chúa cũng như hoa huệ vậy. Cầu Chúa thưởng cho em xứng-dáng với tấm lòng yêu-thương rộng-rãi của em!

—Ồ kìa, Ái ơi, chậu hoa huệ của con đâu rồi?

Ái tươi-cười đáp lại:

—Thưa má, con đã đem chậu hoa huệ lấy sự vui-mừng rồi.

—Con nói chi vậy? Má không hiểu.

Ái lại đem mọi sự kể cho mẹ nghe. Bà cảm-động, vuốt-ve con mà rằng:

—Con ơi, má cảm-tạ ơn Chúa vô-cùng, vì con còn thơ-dại mà đã có tấm lòng quý-báu như thế. Má sẽ thưởng cho con một chậu hoa huệ khác. Và nếu con cứ giữ-gìn tấm lòng ấy, thì sau này chắc Chúa sẽ thưởng cho con một mào triều-thiên không hề tàn-héo.

—Đỗ-đức-Tri.